PARLAMENT EUROPEJSKI

2004 *2009*

Komisja Prawna

2007/2189(INI)

31.3.2008

OPINIA

Komisji Prawnej

dla Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów

w sprawie strategii polityki konsumenckiej UE na lata 2007-2013
(2007/2189(INI))

Sprawozdawca komisji opiniodawczej: Diana Wallis

PA_NonLeg

WSKAZÓWKI

Komisja Prawna zwraca się do Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów, właściwej dla tej sprawy, o uwzględnienie w końcowym tekście projektu rezolucji następujących wskazówek:

1. wyraża przekonanie, że przepisy prawne mogą zapewnić konsumentom niezbędną ochronę tylko wówczas, jeśli przepisy te będą skuteczniejsze, mniej skomplikowane oraz przygotowane przy zaangażowaniu wszystkich właściwych Dyrekcji Generalnych Komisji, w tym DG ds. ochrony konsumentów; sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa; rynku wewnętrznego; konkurencji;

2. podkreśla, że wszelkie środki harmonizacji należy stosować ostrożnie, w celu rozwiązania rzeczywistego problemu na który napotykają konsumenci na rynku wewnętrznym; wyraża przekonanie, iż należy wprowadzać pełną harmonizację tam, gdzie istnieje ku temu rzeczywista potrzeba, w celu uniknięcia sytuacji, w której ochrona konsumentów w UE jest niejednolita i trudno jest brać ją pod uwagę w przypadku przedsiębiorstw prowadzących działalność w kilku krajach; wskazuje na fakt, że bieżąca sytuacja zniechęca małe i średnie przedsiębiorstwa, które chciałyby prowadzić działalność handlową w całej Europie oraz dezorientuje konsumentów;

3. wzywa Komisję do dokładnej oceny kwestii roszczeń konsumentów oraz zwrócenia uwagi na następujące zagadnienia:

   – trudne w zastosowaniu przepisy prawne są bezużyteczne;

   – rozwój handlu elektronicznego wymaga upowszechnienia w całej Europie procedury alternatywnego rozwiązywania sporów, która będzie spełniać wymagania zaleceń dotyczących zasad stosowanych w procedurach pozasądowych[1]; należy dopracować procedurę rozstrzygania sporów online, do czego Parlament wzywa już od co najmniej 1999 r.;

   – zapewnienie skutecznego egzekwowania praw przewidzianych we wspólnotowym prawodawstwie jest głównie obowiązkiem państw członkowskich. Są one odpowiedzialne za dostosowanie krajowego prawa (procesowego), tak aby prawa te były rzeczywiście egzekwowane z uwzględnieniem interesów konsumentów i podmiotów prowadzących działalność gospodarczą. Po pierwsze, Wspólnota nie jest uprawniona do określania przepisów krajowego prawa procesowego. Ponadto art. 5 traktatu stanowi, że „działanie Wspólnoty nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia celów traktatu”; w związku z tym, zgodnie z tym artykułem specyficzne cechy krajowego systemu prawnego muszą być uwzględniane w możliwie najszerszym zakresie, poprzez pozostawienie państwom członkowskim swobody wyboru różnych możliwości o równoważnych skutkach;

   – należy pamiętać, iż procedura alternatywnego rozwiązywania sporów jest, ze swej natury, środkiem alternatywnym dla tradycyjnych mechanizmów prawa

[1] Dz.U. L 115 z 17.4.1998 r., str. 31. i Dz.U. L 109 z 19.4.2001, str. 56.

stanowionego; chęć stron do stosowania procedury alternatywnego rozwiązywania sporów jest zatem uzależniona od istnienia alternatywnych instrumentów prawnych z zakresu tak zwanego twardego prawa, pozwalających na skuteczne, szybko dostępne i wolne od dyskryminacji zaspokojenie roszczeń konsumenta;

– wszelkie nowe wnioski Komisji w dziedzinie dochodzenia roszczeń konsumenckich należy oprzeć na dokładnej analizie ewentualnie występujących problemów oraz przewidywanych korzyści, jakie wszelkie nowe wnioski mogą przynieść konsumentom;

– w odniesieniu do postępowań transgranicznych i ewentualnych systemów dochodzenia roszczeń zbiorowych należy przeprowadzić szeroko zakrojoną analizę systemów dochodzenia roszczeń zbiorowych, opartą na doświadczeniach zebranych na całym świecie, biorąc szczególnie pod uwagę zastrzeżenia wyrażane w odniesieniu do zbędnych i negatywnych aspektów modelu amerykańskiego oraz do ewentualnego braku podstawy prawnej dla takiego aktu na szczeblu unijnym;

4. z żalem stwierdza, że zbyt mało uwagi poświęca się prawu umów w odniesieniu do ochrony konsumentów i wzywa Komisję, by opierała się na doświadczeniach zebranych podczas prac nad projektem dotyczącym prawa umów, zmieniając punkt ciężkości w uzasadnionych przypadkach;

5. ponownie wzywa do rozpoczęcia prac nad opracowaniem standardowych warunków umów zawieranych on-line.

WYNIK GŁOSOWANIA KOŃCOWEGO W KOMISJI

Data przyjęcia	27.3.2008
Wynik głosowania końcowego	+: 22 –: 0 0: 0
Posłowie obecni podczas głosowania końcowego	Carlo Casini, Bert Doorn, Monica Frassoni, Giuseppe Gargani, Neena Gill, Piia-Noora Kauppi, Klaus-Heiner Lehne, Katalin Lévai, Antonio López-Istúriz White, Hans-Peter Mayer, Manuel Medina Ortega, Hartmut Nassauer, Aloyzas Sakalas, Diana Wallis, Jaroslav Zvěřina, Tadeusz Zwiefka
Zastępca(y) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Sharon Bowles, Mogens Camre, Janelly Fourtou, Jean-Paul Gauzès, Sajjad Karim, Kurt Lechner, Georgios Papastamkos, Michel Rocard, Gabriele Stauner, József Szájer, Jacques Toubon
Zastępca(y) (art. 178 ust. 2) obecny(i) podczas głosowania końcowego	Gabriela Creţu